

Dan T. Sehlberg

Mona

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Qana, Libanon

Het kleine meisje in de mooie jurk nam een groot risico. Het had geregend en het veld achter het huis van haar oma was modderig en glad. Uit haar opgestoken haar waren donkere lokken losgeraakt. Ze sloop naar een kat toe, deed haar best om hem niet af te schrikken en zette haar witte linnen schoenen voorzichtig in de bruine modder. De kat snuffelde aan een autowiel, dat half was ingegraven naast het roestige voetbaldoel. Het was een kleine kat met mooie strepen. Net een tijger. Misschien was het wel een tijger. En misschien was zij een magische prinses die met tijgers kon praten. De kat schrok ergens van en rende naar de stenen brug over de ruisende bruine rivier. Vervolgens zag de prinses een oud blik liggen. Nee, het was natuurlijk geen blik, het was een klein tijgerjong dat was achtergelaten in de modder. Ze pakte het op en droogde het zorgvuldig af met haar jurk. Mama noemde haar een kameleon. Ze kreeg het altijd voor elkaar om haar kleren in de kleur te krijgen van de grond waarop ze speelde. Vandaag waren mama en oma te druk bezig in de keuken om te zien dat ze in haar nieuwe, turkooizen jurk naar het veld was gerend. Anders dan haar jurk was het tijgertje van blik nu schoon. Maar het had honger. Tijgers hadden altijd honger. Ze drukte het blik tegen haar borst en glibberde haastig over het veld terug naar huis.

De twee vrouwen keken ontsteld naar het vieze meisje dat hijgend de keuken in gerend kwam.

‘Oma! Ik heb meteen een schaal water nodig.’

Elif zette een dampende plaat versgebakken *sambousek* neer.

‘Wat jij nodig hebt is niet alleen een schaal. Je hebt een hele badkuip nodig.’

Ze lachte, keek naar Nadim en wachtte op het standje dat haar dochter het meisje zou geven.

Mona merkte ineens zelf ook dat ze onder de modder zat. 'Mama. Niet boos worden. Ik heb een tijgerjong gevonden! En hij heeft honger.' Mona hield één hand in haar jurk en stak haar andere hand dwingend uit naar Elif, die haar een stukje sambousek gaf.

Terwijl het meisje haar beschermeling voerde, schoof haar jurk naar boven en kon Nadim een glimp opvangen van de tijger. Ze wankelde en moest het aanrecht vastpakken om haar evenwicht niet te verliezen. 'Liefje, die tijger is heel gevaarlijk. Hij kan je bijten. Blijf heel stil staan.'

Mona glimlachte vrolijk, blij dat haar moeder het spelletje mee wilde spelen.

Instinctief duwde Nadim haar moeder weg. Die zag ook wat Mona in haar armen hield en begon te bidden.

Nadim liep langzaam naar haar dochter toe. 'Mag ik de tijger vasthouden?'

Mona schudde koppig haar hoofd. 'Ze is alleen bij mij stil. En ze is heel snel bang. Haar moeder heeft haar in de steek gelaten.'

Nadim kon haar tranen niet bedwingen. Mona was het mooiste meisje ter wereld. Haar geliefde dochter. Qana's wonder. Met trillende stem herhaalde ze: 'Geef de tijger meteen aan mama, anders wordt mama boos. Heel boos!'

Mona zag haar moeders tranen. Ze keek ongerust naar haar oma, hoorde haar bidden. Daarna stak ze de hand met het tijgerjong uit. Wat geen tijgerjong was. Wat geen blik was. Wat een granaat uit een Israelische clusterbom was. Nadim hield haar blik strak op haar dochters gezicht gericht. Hun handen raakten elkaar. Het was alsof de zenuwen in haar hand en de kleine, dunne haartjes op haar handrug zich met een pulserende intensiteit naar haar dochter uitstrekten. Ze hield haar adem in en sloot haar hand rond de koele granaat.

De thee in het kopje was al lang geleden koud geworden. Mensen kwamen en gingen. Alles gebeurde op grote afstand. Het raakte hem niet langer. Hij was leeg en net zo koud als de thee. Dood en toch zo pijnlijk levend. Achtergelaten. Het was alleen zijn omhulsel dat daar bij het tafeltje aan het raam in het kleine theehuis zat. Met een lege blik en gekreukte kleren. Zijn haar was ongekamd. Hij was zwart van het roet. Vanbuiten en vanbinnen.

Hij wist niet hoelang de oude, in het zwart geklede man tegenover hem had gezeten. En ook niet waar hij vandaan kwam of waarom hij was gekomen. De vriendelijke ogen van de man rustten op zijn kille gelaat. De oude man legde zijn hand op die van hem. Een gerimpelde warme hand. 'Samir Mustaf.'

Hij schrok toen hij zijn naam hoorde.

'De Koran zegt: "Maar voorzeker er zijn bewakers over u... Eerwaarde schrijvers die weten wat u doet. Voorwaar, de deugdzaam zijn omringd door zegeningen."'

Ze zaten tegenover elkaar, de oude man en de lege man. Hij had er geen idee van hoelang. Misschien een uur. Misschien een week. Het kleine café lag schuin tegenover het Hiram-ziekenhuis in Tyre. Hij had met haar naar de stad moeten gaan. Haar de ruïnes van de hippodroom en de mooie triomfboog moeten laten zien. Met haar zwemmen in de zee.

Hij proefde een zure smaak in zijn mond. De oude man stond op, pakte zijn arm en trok hem overeind. Samir volgde hem houterig het theehuis uit. Hij zag de straat, de auto's en de mensen niet. Hij hoorde het lawaai niet. Hij zag voortdurend hetzelfde beeld voor zich. Zijn dochter had geen gezicht. Dat was weg. Zij waren weg.

Hij kwam bij een wachtende auto. Iemand opende het portier. De man zei zacht: 'Je kunt hier niets meer doen, maar er zijn andere dingen die je kunt doen.'

Samir ging op de achterbank van de auto zitten. De oude man ging niet naast hem zitten, maar deed het portier dicht. De auto voegde meteen in het drukke verkeer in. Onder de achteruitkijkspiegel bungelde een foto van voetballer Ronaldo. Hij deed zijn ogen dicht.

Deel 1

Infectie

Vijf jaar later

Dubai-stad, emiraat Dubai

Het Burj Al Arab, de Toren van de Arabieren, werd het meest luxe hotel ter wereld genoemd. Het was het visitekaartje van Dubai, zoals het in de vorm van een zeil van een *dhow* driehonderdeenentwintig meter boven het kunstmatige eiland uittorende. Het hotel had alleen grote suites en meer dan tweeduizend vierkante meter ervan was bedekt met echt goud. Alle kleden waren met de hand geknoopt.

Als een van de drie verantwoordelijke aannemers had Mohammad al-Rashid gedurende de vijf jaar die het had gekost om het Burj Al Arab te creëren een groot deel van zijn tijd doorgebracht op de bouwplaats. Zijn bouwbedrijf was een van de grootste en meest gerespecteerde op het Arabische schiereiland.

Mohammad had ook nadat de bouw was voltooid veel tijd in het hotel doorgebracht. Hij woonde in Saoedi-Arabië en had een groot deel van zijn zakelijke activiteiten naar Dubai verplaatst. Het was moeilijk om de exceptionele service en de uitstekende veiligheid die het hotel bood te overtreffen.

Op dit moment was zowel de veiligheid als de service echter ver te zoeken. Hij bestudeerde de blauwe fluwelen muren in de grote suite. Zijn blik zwierf naar de speciaal vervaardigde zitkussens, die een diameter van bijna twee meter hadden en met gouddraad waren geborduurd. De krachtige geur van de lelies op de bar en de eettafel bezorgde hem een zwaar gevoel in zijn hoofd. Hij wilde dat hij de balkondeuren open kon zetten om frisse lucht binnen te laten. Het grote televisiescherm toonde geluidloos vakantieplaatsen en blijde toeristen met een brede glimlach. Zijn aandacht werd getrokken door een reclamefilm voor Disney World.

Hij dacht aan zijn gezin en zijn maag draaide om. Of kwam dat door

de doordringende geur van de lelies? Hij vroeg zich af wat de kinderen op dit moment deden. Bunyamin zat beslist televisie te kijken, zijn huiswerk zou al lang af moeten zijn. De kleine Azra lag te slapen.

Mohammad was geen man die hilde, en toen hij de zoute tranen in zijn mond proefde, probeerde hij zich te herinneren wanneer dat voor het laatst was gebeurd. Misschien toen Bunyamin was geopereerd. Voorzichtig droogde hij zijn gezicht af met zijn bezwete hand.

Hij keek opnieuw naar haar. Ze was niet lang, kleiner dan een meter zeventig, wat nog meer opviel nu ze haar schoenen met hoge hakken had uitgedaan. Hij bestudeerde haar kleine voeten, die grijs glansden in de dunne pantykousen. Haar benen zagen er krachtig uit. De donkere rok zat strak. Ze had haar colbertje uitgetrokken en drie knoopjes van haar blouse losgemaakt. Of had hij dat gedaan? Hij zag het zwarte kant van haar beha tegen haar donkere huid en slikte. Hoe kon hij in deze situatie denken aan seks?

Hij verplaatste zijn blik ongerust naar haar gezicht. Ze was mooi. Het was niet eenvoudig om nee te zeggen tegen die donkere ogen. Tegelijkertijd klopte er iets niet. Haar neus vormde een deuk in de gepolijste lak. Op zich was het een mooie neus, maar hij leek scheef te staan, was misschien gebroken geweest. Het gaf haar gezicht een harde trek, een eigenzinnige kruising tussen een bokser en een model. Ze leek helemaal geen belangstelling voor hem te hebben terwijl ze met opgetrokken benen op de grote fauteuil zat en nonchalant in een *Vanity Fair* bladerde. Haar vingers waren slank en haar nagels zorgvuldig gemanicurd.

Voor zijn vijfenvijftig jaar was Mohammad al-Rashid in een goede fysieke vorm. Hij deed elke dag krachttraining. Zijn lichaam trok de aandacht van vrouwen. Hij wist dat het haar niet ontgaan was. Niets ontging haar. Met dat in zijn achterhoofd zou hij van het bed moeten opstaan, haar in elkaar slaan en daarna gewoon de kamer uit lopen. Wat hem tegenhield was dat hij niet vastgebonden was. Als hij dat was geweest, zou hij zich losrukken en zich op haar storten. Ze had zijn polsen niet vastgebonden of handboeien gebruikt. Deze tengere vrouw, die nog geen anderhalve meter bij hem vandaan zat, zag hem dus niet als een bedreiging.

Mohammad had een goede intuïtie en het antwoord op de machtsbalans lag in haar blik. Ze had verteld wie ze was en had hem opdracht gegeven om op het bed te gaan zitten. Daar zat hij twee uur later nog

steeds. Zijn keel was droog, zijn rug deed pijn en hij begon last van een kater te krijgen.

Ze wierp het tijdschrift weg en keek op de klok.

'Zullen we wat frisse lucht binnenlaten?' Ze sprak vloeiend Arabisch.

Hij knikte dankbaar. Ze ging staan en liep op kousenvoeten naar de balkondeur. Een warme bries ging door de kamer. De bladzijden van de *Vanity Fair* fladderden en de geur van de lelies vermengde zich met eucalyptus. Terwijl hij de vrouw bestudeerde die op het balkon een sigaret opstak wilde hij lachen. Lachen of huilen. Waar wachtte ze op? Haar Blackberry lag zwiingend op de tafel bij de fauteuil. Ze had er verschillende keren op gekeken. Nu leek ze gewoon te dromen. Hij keek naar de deur aan de andere kant van de kamer. Binnen een paar seconden kon hij buiten zijn. Maar misschien was ze niet alleen? Zouden er bewakers voor de deur staan? Dat zou verklaren waarom ze zo kalm was.

'Misschien red je het, Mohammad. Misschien niet.'

Hij schrok en zag dat ze op haar hurken naast hem zat. Hij had haar niet aan horen komen. Ze was zo dichtbij dat hij de warmte van haar ademhaling voelde. Hij rook tabak. Ze zat roerloos, als een kat die klaar was voor de sprong. Toen hij zich niet bewoog, maar alleen zwiingend zijn ogen neersloeg, kwam ze overeind en liep terug naar de fauteuil.

Hij dacht aan het diner van vanavond. Eerder deze week had hij het gerucht gehoord dat er een groot kantorencomplex gebouwd zou worden. De Japanse Kamer van Koophandel zocht grond voor een commercieel handelscentrum voor Aziatische bedrijven. Hij wist dat er in Azië veel belangstelling was om zaken te doen in Arabië. In deze tijd, waarin Arabische bedrijven en banken worstelden met torenhoge schulden en een krimpende liquiditeit, waren buitenlandse projecten extra interessant. Hij had daarom rondgebeld en was te weten gekomen dat een vrouwelijke consulente uit Abu Dhabi met de naam Sarah al-Yemud de aankoopopdracht had gekregen. Het kostte hem tien minuten om haar gegevens te achterhalen, en nadat hij haar referenties had bestudeerd, vroeg hij zijn assistent om contact met haar op te nemen. Hij ging ervan uit dat ze contact op zou nemen met zijn bedrijf, maar wilde geen risico nemen. Ze maakten een afspraak voor de volgende avond in panoramarestaurant Al Muntaha op de zevenentwintigste verdieping van de toren.

Hij keek naar haar. Ze leek diep in gedachten verzonken en zat naar de televisie gedraaid, maar haar blik was gericht op iets ver achter de geluidloze golfwedstrijd die werd uitgezonden. Ze zag er moe uit. Klein. Haar handen waren verstrengeld, zo stevig dat de knokkels wit waren.

Ze had al op hem zitten wachten toen hij het halfcirkelvormige restaurant was binnengekomen, tweehonderd meter boven het water. De inrichting was futuristisch en vanaf hun tafel bij een van de grote ramen konden ze het Jumeirah-strand en de kunstmatige eilanden Palm en World zien. Ze hadden heerlijk gegeten en waren daarna naar de bar met de diepe fluwelen fauteuils gegaan.

Mohammad zei altijd dat hij een pragmatische moslim was. Hij was gelovig maar koos zelf welke regels hij volgde. Een van de concessies was alcohol. Zijn werk maakte het af en toe noodzakelijk om alcohol met klanten te drinken. Het was een concessie waarmee hij kon leven. Feit was dat hij tegenwoordig ook zonder klanten flink dronk. Hij had Sarah getrakteerd op zijn favoriete champagne, Louis Roederers Cristal. Ze accepteerde het bereidwillig. Zij bleek ook een pragmatische moslim te zijn.

Het project was omvangrijk en Sarah was goed op de hoogte van de plaatselijke bouwregels en geavanceerde exploratie. Hij was eerst verbaasd geweest dat de Aziaten een vrouw hadden gekozen voor de aankoop, vrouwen waren zeldzaam in het bedrijfsleven en al helemaal in de bouwbranche. Maar al na het eerste uur met Sarah had hij begrepen dat hij haar niet moest onderschatten. Hij kreunde om de ironie ervan.

Na bijna drie flessen wijn – ze had niet in hetzelfde tempo als hij gedronken – verminderde zijn interesse in het Aziatische bouwproject en nam zijn belangstelling voor haar benen toe. Toen ze hardop lachte, greep hij zijn kans en legde zijn hand op haar dij. Haar lach verstomde en ze keek naar hem vanonder haar zwarte golvende pony. Zonder iets te zeggen dronk ze haar glas leeg en stond op. Even dacht hij dat ze hem alleen zou laten. Hij keek haar verbaasd aan, maar ze glimlachte en knikte naar de tien vergulde liften. Hij liep als een gehoorzame schooljongen achter haar aan. Het was te mooi om waar te zijn.

Zodra hij de deur van de suite achter hen dicht had gedaan, veranderde ze echter. Er lag een metaalachtige klank in haar stem, een scherpte die niet paste bij de zachte, bijna breekbare vrouw met wie hij zojuist had gedineerd. De verklaring kwam al snel: ze beweerde deel

uit te maken van eenheid 101. Hij wist wat dat betekende. De beulen van de Mossad.

Dat Sarah hem die geheime informatie gaf, was verontrustend. Dat ze bovendien wist dat zijn bedrijf verantwoordelijk was voor een omvangrijk bunkerbouwproject in Iran was nog verontrustender. Met name omdat juist die bunkers een uiterst geheime toekomstige opslagplaats voor verrijkt uranium vormden. Maar het meest verontrustend was dat ze helemaal geen vragen stelde. In plaats daarvan zat ze op de fauteuil en begon in modetijdschriften te bladeren.

Verdorie. Hoe was de Mossad achter zijn naam gekomen? Hoeveel wisten ze over het bunkerproject? En over zijn andere projecten? Hij vervloekte zijn hebberigheid in stilte. Hij had zich nooit met dat verdomde bouwproject moeten inlaten, hoe goed het ook was betaald. Hij had geen problemen met de Israëliërs en had dat nooit gehad. Politiek was niet zijn ding.

De Blackberry begon te trillen. Sarah pakte hem op, luisterde zwijgend en hing op. Ze bleef met de telefoon in haar hand zitten terwijl ze hem bestudeerde en op een nagel beet. Hij kon niet langer stilzitten, kwam overeind en spreidde zijn armen.

‘Laten we deze lange avond afsluiten.’

Ze bleef op de fauteuil zitten en volgde hem met haar blik. Daarna stak ze resoluut haar voeten in haar schoenen, trok haar colbertje aan en stond op.

‘Je hebt gelijk, Mohammad, het is tijd om het af te sluiten.’

Hij aarzelde een seconde, daarna rende hij naar voren. Met bonkende slapen greep hij de vaas met lelies, smeed die naar haar hoofd en wierp zich op haar. Ze kneep in zijn zij en sprong opzij. Hij wankelde naar voren, verloor zijn evenwicht en viel voorover op de fauteuil. De plek waar ze hem had geknepen brandde. Hij kwam snel overeind en draaide zich om. Ze zat kalm op het bed, alsof er niets was gebeurd. Hij was verbijsterd. Het was alsof het een baldadig spelletje tussen broer en zus was geweest. Nu had de zus er genoeg van. Of had ze het opgegeven? Zou hij meteen naar de deur rennen of haar eerst overmeesteren?

Zijn linkerzij deed zo’n pijn dat hij moeite had met staan. Hij vocht ertegen, maar liet zich in de fauteuil zakken. De rollen zijn omgedraaid. Nu zit ik hier en zij daar. Zijn blik viel op het mes in haar hand. Het was geen gewoon mes, eerder een kartonmes. Hij kreunde en raakte zijn zij

aan. Zijn overhemd was warm en nat. Ze had hem gestoken met het mes. Hoe ernstig was het? Ze leek zijn gedachten te lezen.

‘Ik heb je lever doorboord. Je gaat dood. Helaas zal het pijn doen. Het had anders kunnen gaan, maar soms moet je improviseren. Uit je lever stroomt nu een grote hoeveelheid bloed in je buikholtte. Je lever kan niet samentrekken na de messteek, wat het allemaal nog erger maakt. Bovendien produceert de lever proteïne, die ervoor zorgt dat het bloed stolt. Als die doorboord is... Nou, kort gezegd is dat niet goed voor je. De verwonding is ook niet goed voor mij, want ik had de opdracht gekregen om je een hartaanval te bezorgen zodat het niet op een moord zou lijken. Dat is echter moeilijk te realiseren als je een gat in je lever hebt.’

De vurige pijn slokte zijn gedachten op.

‘Ik wil niet dood, ik heb een gezin,’ kreunde hij zachtjes.

Ze stond op.

‘Ik weet dat je een gezin hebt. Wees blij met de herinneringen die je hebt en dankbaar voor de gaven die je van God hebt gekregen. Bunyamin en Azra redden zich wel. Als je een goede moslim bent geweest, wordt je ziel door de engelen gehaald, niet waar? En als je daarna het goede antwoord geeft op een paar eenvoudige vragen, word je door Allah in hoogsteigen persoon opgenomen in Jannah, het paradijs. Daarna hoef je het jezelf alleen nog maar gemakkelijk te maken. Het zal een paar uur pijn doen, maar wie iets goeds voor de boeg heeft... Ik kan je niet meer helpen. Mijn rol is uitgespeeld.’

Ze liep naar de badkamer en hij hoorde het geluid van stromend water. Door de krampen viel hij voorover op de grond. Hij zag de grote donkere vlek op het dikke kleed snel groeien. Het tapijt rook naar stof en schoonmaakmiddel. Was hij een goede moslim geweest? Hij had spijt van zijn pragmatische houding tegenover de islam. Zijn gedachten tolden rond. Hij zag wazig. Hij moest een manier vinden om het bloeden te stoppen. Misschien had hij een kans? Een kussen, wat dan ook om tegen de wond te duwen tot hij behandeld kon worden door een arts. Er was hier medisch personeel. Alles was aanwezig in dit verdomde hotel. Sarah was zijn enige hoop. Hij probeerde te praten, maar zijn keel zat vol vocht. Hij gorgelde en hoestte. De hooggehakte zwarte schoenen verschenen weer in zijn blikveld. Ze trok hem in een zittende houding. Hij gaf over. Een bruinrode brij stroomde over de vloer en de poot van de fauteuil.

'Ik kan je veel geheimen vertellen.' Zijn stem klonk hees en zwak.

Ze ging op haar hurken naast hem zitten en ontweek soepel alles wat uit zijn doorboorde lichaam lekte.

'Je hoeft geen moeite te doen. We weten alles wat we moeten weten. We hebben andere bronnen. Mijn opdracht was om toekomstige problemen te voorkomen. Je zult Teheran niet meer helpen met bouwprojecten. Hopelijk is je opvolger voorzichtiger.'

Hij snikte.

'De bunker was een puur zakelijke overeenkomst... en ik weet... andere dingen. Belangrijke dingen.'

Ze keek op haar horloge.

'Wat voor belangrijke dingen?'

Ze klonk verveeld. Hij zocht koortsachtig in zijn haperende geheugen. Het diner bij Omar Fathy. Daar was een vriend van Omars broer geweest die hij niet eerder had ontmoet. Hoe heette hij ook alweer? Ze hadden een discussie gehad over de bunkerbouw. Er was iets anders verteld. Iets wat uitermate geheim was.

Er liep opnieuw warm vocht in zijn mond, neus en keel. Ze stond op. Hij kon haar zachte voetstappen op het dikke kleed horen en daarna het scherpe tikken van haar hakken op de harde vloer. Hij kreunde. Ze draaide zich niet om, maar liep weg en sloot de balkondeur. Ze wilde hem hier achterlaten.

'Arie al-Fattal!'

Hij sprak de naam uit terwijl zijn lippen het stoffige kleed raakten. Het ruiste in zijn hoofd. De wazige schoenen bleven halverwege de deur staan. Nu kwamen ze terug.

'Wat is er met hem?'

Een vonkje hoop. Hij keek op naar het zachte gezicht met de scheve neus.

'Help je me?'

Ze keek zwijgend op hem neer, dacht na over zijn vraag.

'Ik heb de pil die je in had moeten nemen nog steeds. Die wil ik niet graag verspillen, maar als je me iets van waarde vertelt, krijg je hem misschien. Die zorgt ervoor dat je hart stil blijft staan, volkomen pijnloos. Anders blijf je nog minstens een uur leven en dat is bepaald niet iets om naar uit te kijken. Je zou zelfs niet gered kunnen worden als je op een operatietafel lag. Het is in principe onmogelijk om een lever te hechten.'

Een pil. Dat was het enige wat hij wilde. Om te mogen slapen. Te vluchten voor de vlammen die hem vanbinnen verteerden.

Ze pakte de telefoon en zette de opnamefunctie aan. Daarna spreidde ze haar armen als een theaterregisseur. Hij probeerde samenhangend te praten.

‘Je weet dus wie Arie al-Fattal is. Ik heb hem tijdens een diner ontmoet. Hij probeerde me geïnteresseerd te krijgen voor het financieren van een aanslag tegen Israël.’

Een hoestbui onderbrak hem en er explodeerden duizenden lichten in zijn hoofd. Het ruisen nam toe.

‘Wat voor aanslag?’ vroeg ze ongeduldig.

‘Een technische aanslag. Een nieuw wapen. Een virus.’

De laatste woorden fluisterde hij. Zijn maag verkrampde en zijn keel vulde zich opnieuw met warm, dik vocht. Hij bleef op zijn zij liggen, krachteloos naar adem happend als een vis op het droge. Ze wachtte op meer, maar zag aan hem dat het hem niet zou lukken om door te gaan. Ze opende de minibar naast het bed.

‘De pil moet blijikbaar in suikerrijk vocht opgelost worden om sneller te werken.’

Ze zocht tussen de drankjes.

‘Ik neem aan dat Coca-Cola goed is? Die is koud.’

Hij volgde haar met zijn ogen. Ze opende het rode blikje. Daarna pakte ze een wit pilletje met de omvang van een aspirine. Ze schudde het blikje voorzichtig zodat het tabletje oploste. Hij zweeg, maar zijn lichaam was gespannen als een veer. Ze hielp hem drinken. Hij slikte bloed, maagsap en cola in. Ze legde zijn hoofd voorzichtig op het kleed en ging staan.

‘Ziezo, Mohammad. Deze vervelende avond is nu snel voorbij. Is het niet ironisch dat het Amerikaanse nationale drankje je redding is geworden?’

Ze zette het lege blikje met een knal op de bar. Daarna liep ze zonder zich om te draaien naar de deur. De Arabische magnaat bleef op de grond liggen, als een kunstmatig eiland in een grote donkerrode zee. Een gevallen miniatuur van het Burj Al Arab. Met gestreken zeilen. Zijn lichaam was niet langer gespannen. Zijn hart was na een minuut gestopt met slaan.